Mica patinatoare

Să vă facem cunoștință cu patinatoarea din fotografia noastră: se numește Beatrice Huștu, locuiește în Capitală și are 5 ani, 3 luni și... 21 zile. Este vîrsta ei riguros exactă. (Cînd ai 5 ani n-are rost să-ți ascunzi măcar o zi!).

Nu e chiar atît de mult timp de cînd a învățat să se țină pe... picioare. Și iat-o acum, ținîndu-și echilibrul pe patine și făcînd chiar o mică demonstrație de patinaj artistic cu prilejul recentului concurs de pe patinoarul „23 August".

Am aplaudat-o și noi. Iar aceste rînduri vor să sublinieze grația și talentul micii patinatoare.

Desigur, Beatrice Huștu nu se va... înfumura. În primul rînd pentru că nu știe încă să... citească!

În 4 rînduri

Dinamo București a reușit să egaleze în fața piteștenilor, prin golurile înscrise de mijlocașii săi.

Că-i altfel zicătoarea,
O vede tot orașul:
N-aduce-naintarea
Ce-aduce... mijlocașul!

V. D. POPA

În meciul cu Steaua, Dridea a înscris un gol cu mîna

Acum, aflat-am cu mirare
Dece-a marcat cu mîna golul:
Era ocazia prea mare
Și n-a vrut să-i dea cu... piciorul!

C. MAZILU

MAGAZIN sportiv SP

Vine, vine... primăvara!

Primăvara... ce problemă?
Făr-a sta prea mult pe gînduri
Am ceruț pe-această temă
Un răspuns... în patru rînduri:

Unui rugbist

Primăvara-mi este dragă,
Dar — să nu existe certuri —
Sper s-o văd venind întreagă
Nu ca asta... pe trei sferturi.

Unui jucător de rezervă

Dacă-n astă primăvară
O „minune" nu se-ntîmplă,
Pînă joc o să-mi apară
Ghioceii... pe la tîmplă.

Lui Gică Gălăgie

Eu cu Niță ne-am gîndit
Să formăm de-acum un duo
Iată cum ne-am pregătit:
„Vine primăvara... huo!"

Unui motociclist

Sînt desigur bucuros,
Însă știu, la motocros
Tot povestea veche-nouă:
Cînd nu ninge, ... sigur plouă!

Soției fotbalistului Litruță

Dînsul șade și se jură
Că n-a pus un strop în gură,
Dar se-ntoarce-acasă iară
Amețit de... primăvară!

Mie

Pîn-acum problema-i clară
Cu zăpadă și noroi
Cît e ea de primă vară
A venit pe... locul doi.

ION CHIVU

Ca în tinerețe...

Despre calitățile excepționale ale calului, singurul animal care cu ajutorul omului și-a cucerit un loc în lumea sportului, s-au scris multe tomuri. Dresajul științific și blîndețea omului au făcut uneori adevărate... minuni în legătură cu formarea reflexului condiționat. Ceea ce impresionează însă mai mult este atașamentul acestui animal față de om. Să ne amintim de vechea legendă a calului voievodului Gelu, care și-a îngropat singur stăpînul căzut pe cîmpul de luptă. În zilele noastre un exemplu de perfectă înțelegere între cal și om ni-l oferă „cuplul Thiedemann-Meteor". Thiedemann a concurat peste 20 de ani cu același Meteor, cucerind numeroase titluri și premii, după care s-au retras o dată din viața sportivă. În semn de prețuire pentru valorosul său tovarăș de sport, Thiedemann a scris o carte apărută recent („Ich und Meteor").

Dar exemple de atașament față de om și „conștiinciozitate" în sport ne-au oferit și caii noștri. Vi-l mai amintiți pe Covrig, calul care cu puțini ani în urmă a cîștigat mai multe titluri de campion și premii la concursurile hipice internaționale în probele de obstacole? Acum, el este în proprietatea unei gospodării de prin apropierea Giurgiului. După cum am aflat, Covrig nu se poate obișnui însă nici în ruptul capului cu ideea de a nu se mai avînta ca în tinerețe peste obstacole. Așa se face că, într-o noapte friguroasă din această iarnă a pornit-o cale de 20 kilometri spre baza hipică din Giurgiu. Ajuns aici, ud leoarcă de lapoviță ce căzuse tot timpul drumului, Covrig nu s-a descumpănit în fața porții închise. S-a furișat prin spatele terenului și gardul a constituit primul obstacol trecut fără... penalizare. Închipuiți-vă ce putere a obișnuinței a acționat asupra lui Covrig care singur, ca o nălucă, a sărit în acea noapte obstacol după obstacol. Cînd a socotit că a terminat... parcursul s-a îndreptat mulțumit spre boxa din grajd, deasupra căreia se mai afla încă tăblița cu inscripția calului. A doua zi, firește, el a fost înapoiat gospodăriei respective.

O. GINCU

Un record la care au contribuit... crocodilii!

În Brazilia, pe fluviul Amazon, se organizează în fiecare an un maraton de înot pe distanța de 50 km. Anul acesta, dificila întrecere a fost cîștigată de înotătorul brazilian Osvaldo Selangor care — în afara victoriei — se mai poate mîndri și cu faptul că a realizat un record al distanței. Imediat după cursă, Selangor a declarat unui reporter, care i-a cerut amănunte și explicații asupra felului cum a realizat recordul, că la un moment dat, pe la jumătatea cursei, tocmai cînd avea un „punct mort" a zărit pe apă două spinări înfricoșătoare de... crocodil. *„Acest lucru mi-a sporit deodată puterile și cîțiva kilometri am înotat nebunește. Iată principala explicație a recordului meu"* i-a răspuns Selangor reporterului...

MOZAIC PUGILISTIC

Între anii 1943—1947, semigreul Billy Fox, un boxer negru din Filadelfia, a cîștigat 43 de întîlniri consecutive prin K.O.! Se pare că nimeni în lume n-a întrecut acest record.

★

S-ar părea că diferența de greutate dintre doi adversari poate avea un rol decisiv într-o întîlnire pugilistică. Nu toți boxerii se... sperie însă de greutatea adversarului. Astfel, în meciul cu Jim Corbett, cînd a cîștigat titlul de campion al lumii la toate categoriile, Bob Fitzimons, care era de fapt un mijlociu, cîntărea cu 20 de kilograme mai puțin decît adversarul său. Și mai mare a fost handicapul de greutate pe care același Bob Fitzimons l-a suportat în meciul cu Edward Dunkhorst. Acesta din urmă avea cu... 63 de kilograme mai mult! Ceea ce nu l-a împiedicat pe Fitzimons să cîștige prin scoatere din luptă!

★

Și la noi s-au înregistrat asemenea cazuri. Să-l notăm pe cel mai recent: în 1961, la București, cu prilejul întîlnirii dintre Dinamo București și formația italiană Sempre Avanti din Bologna, Vasile Mariuțan l-a învins pe boxerul italian Dante Cane, în ciuda unui handicap de greutate de peste 10 kilograme.

POȘTA magazin

ANTON PUBLIC, BACĂU. — Ca și „Cupa Davis" la tenis, „Cupa Jules Rimet" la fotbal este „challenge-perpetuum", adică își schimbă mereu domiciliul, în funcție de țara care cîștigă campionatul mondial. Ea nu revine definitiv nici unei țări, indiferent de cîte ori — consecutiv sau alternativ — ar fi cucerit acest trofeu. Ceea ce rămîne definitiv în posesia țării cîștigătoare este un frumos obiect de artă, care se înmînează la fiecare ediție. Asadar, colegul dv. de echipă, Ilie Bucur, nu v-a contrazis degeaba!

OTTO BERTHOLD, TIRNAVENI. — 1) Firesc ar fi ca jucătorii noștri de fotbal să respecte, în așezarea lor pe teren, posturile pe care le indică numerele de pe tricourile lor. Dar nu fac totdeauna așa, inducînd în eroare mai puțin pe adversari și mai mult pe... spectatori. Totuși, acesta nu constituie un motiv ca arbitrul să nu fluiere începutul meciului. — 2) Fischer avea 15 ani cînd a cîștigat pentru prima oară campionatul de șah al S.U.A. — 3) Olimpia Brașov nu mai are echipă de rugbi. Parcă înainte... avea, dacă ținem seama de scorurile cu care a pierdut în campionat?

NICA LASCAR, VASILE ROAITA. — 1) Octavian Brînzei, stoperul echipei Farul, a jucat de două ori în echipa națională. Ultima oară în 1957, la București, în meciul cu Grecia. Scor: 3—0 pentru noi. Echipa R.P.R. a aliniat atunci următoarea formație: Voinescu — Zavoda II, Brînzei, Neacșu I — Călinoiu, Bone — Cacoveanu, Petschovschi, Alexandrescu, Zavoda I, Tătaru. — 2) Gheorghe Constantin, interul dreapta al echipei Steaua, a împlinit la 14 decembrie 29 de ani.

IOAN ANDRONESCU, BREAZA. — 1) Iolanda Balaș a stabilit primul ei record mondial (1,75 m) în 1956. Ea avea atunci 18 ani. — 2) Vă publicăm epigrama adresată lui Andrei, portarul Metalului Tîrgoviște, care a primit (pînă acum!) în campionat 36 de goluri:

Andrei vede mingea,
Însă nici nu-i pasă:
Știe că de-o scapă
Se oprește-n plasă!

VASILE CRISTEA, BRAILA. — Boxerul maghiar Laszlo Papp a fost de trei ori campion olimpic. Este o performanță pe care n-a mai realizat-o nici un alt pugilist. După toate probabilitățile, îl vom vedea în curînd și campion european, în întrecere cu cei mai renumiți boxeri profesioniști. Și nu uitați că Papp are 36 de ani!. — 2) Dincă Schileru, antrenorul echipei C.S.M. Brăila din categoria B, a jucat de două ori în echipa națională.

VALERIU ROȘCA, BUCUREȘTI. — Mihai Flamaropol, antrenorul lotului de hochei al R.P.R., a practicat cu succes atît fotbalul cît și hocheiul. A debutat, ca fotbalist, în echipa de juniori Gloria, de unde a trecut la Juventus București. Aici a jucat timp de 14 ani (pînă în 1952), trecînd apoi la C.C.A., unde a mai jucat doi ani. A fost selecționat de 4 ori în prima reprezentativă de fotbal a țării.

AL. CHIRIAC, BRAȘOV. — Să vă spun dacă Steagul roșu a reușit să învingă vreodată — acasă sau în deplasare — pe Petrolul? Nu vreți să așteptați cu răspunsul pînă... luni? Ați avea atunci o situație „la zi". Deocamdată au avut loc 9 întîlniri între Petrolul și Steagul roșu. De 5 ori a cîștigat Petrolul, o dată Steagul roșu, iar alte 3 meciuri s-au terminat la egalitate. Steagul roșu a obținut victoria în deplasare: 1—0 la Ploiești. Nu vă... bucurați însă: de două ori a pierdut pe teren propriu: cu 0—3 și 0—2!

ION POSTAȘU

Antrenament mecanic

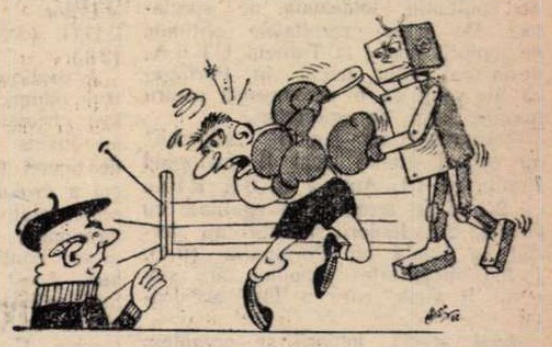

— Maestre, oprește-l că s-a dereglat!

Desen de AL. CLENCIU

Știați că...

...Uniunea Sovietică exportă ambarcațiuni sportive tocmai în America de Sud? Recent, întreprinderea de construcții de bărci „Dzintars" din R.S.S. Lituaniană va livra Uruguayului tipuri moderne de canoe și schifuri pentru canotaj academic.

...În Japonia schiul a devenit un sport mai popular decît luptele iudo? În prezent în evidența federației de specialitate figurează 60.000 de schiori clasificați. De altfel, Japonia și-a depus candidatura pentru organizarea J.O. de iarnă din 1968.

...„porția" săptămînală de antrenament a cunoscutului semifondist neozeelandez, Peter Snell, campion olimpic și recordman mondial la 800 m și 880 yarzi, este de 100 de mile (circa 160 km)?

...în ultimii 20 de ani fotbalul argentinian a dat 102 jucători cluburilor profesioniste europene? Actualmente cei mai buni fotbaliști argentinieni care joacă în Europa sînt Sivori (Juventus) și Di Stefano (Real Madrid).

EU SÎNT Pele

VI

Suedezii ne-au dat mult de furcă. Am cîștigat greu, cu 1—0, datorită golului înscris de Feijo din 11 m.

Ceva mai tîrziu am participat la turneul de la Morumbi, jucînd într-o selecționată a echipelor Santos și Vasco da Gama. De altfel, acest turneu n-a fost dus pînă la capăt. Am jucat pentru prima oară pe stadionele Maracana și Pacaembu. Am cîștigat la „Belenensa" din Rio cu scorul de 6—1 (eu am marcat 3 goluri, Alvaro—2, iar Pepe—1). În al doilea meci am întîlnit echipa Sao Paulo. Rezultatul întîlnirii — 1—1. Șutul meu ne-a ajutat să scoatem un joc egal și cu Flamengo.

Așa am intrat în formația de bază, deși uneori schimbam cu Del Veccio, care nu plecase încă în Europa. Nu ne supăram niciodată unul pe celălalt. Vreau să arăt că la Santos nici unul din jucătorii de rezervă nu-și exprima amărăciunea dacă un altul îi era preferat. De multe ori Tite era pe teren, iar Pepe ședea pe banca rezervelor, fără să-și arate nemulțumirea. La fel se purta și Tite cînd ajungea în rol de spectator.

Nu împlinisem 16 ani cînd am încercat pentru prima oară marea bucurie de a fi îmbrăcat tricoul selecționatei Braziliei. Asta s-a întîmplat în „Cupa Roca", într-un meci cu Argentina.

Lotul național nu se publicase încă, însă mulți îmi spuneau:

— O să te ia și pe tine, Pele!

Mi-era tare plăcut să aud aceste cuvinte. Nu eram decît un adolescent lipsit de experiență.

Într-o zi am plecat la Bauru, ca să-mi văd părinții și acolo, în timpul unei emisiuni sportive, l-am auzit pe crainic enumerînd jucătorii selecționați. Am simțit mii de furnici în spate:

— Castilho... Gilmar... Nilton Santos... Daima...

Și deodată, aud:

— Mazzola... Pele!...

Mi-a venit să sar, să strig, într-un cuvînt mi-a venit să fac ceva ca să-mi potolesc bucuria. Și deodată m-a cuprins groaza: voi fi oare în stare să joc în echipa națională?

În noaptea aceea n-am putut închide ochii.

La Santos căpătasem încredere în forțele mele. Dar acum iată-mă chemat de conducătorii selecționatei Braziliei. Aici, în mijlocul „cobrelor" de cel mai mare calibru, m-am simțit din nou cuprins de frămîntări. Noile mele cunoștințe au încercat să mă liniștească. Cînd m-au văzut, Castilho și Nilton Santos au început să glumească:

— Nu ești botezat încă, băiete!

— Trebuie să-l botezăm pe piciul nostru!

Zilele se scurgeau cu antrenamente unul după altul. În sfîrșit, a venit și ziua mult așteptată a jocului. În vestiar, în timp ce mă echipam, așteptam ca antrenorul să citească numele celor care vor intra pe teren. Nu eram printre aceștia. Urma să joace Mazzola.

1957. Stadionul Maracana e arhiplin. Argentinienii reprezintă un mare hop pentru echipa noastră. Forțele sînt aproximativ egale. Poate că avem o mică superioritate în atac.

Ședeam pe banca rezervelor cînd deodată, pe la jumătatea meciului, îl văd alergînd spre mine pe maseur Mario Americo:

— Hai repede cu mine în vestiar! Ai să joci imediat! Poate că tu ai să le vii de hac argentinienilor!

Mazzola părăsește terenul. Așa am apărut eu...

Argentinienii conduceau cu 1—0. Spectatorii cereau cu înflăcărare egalarea, care întîrzia. Și iată că deodată pornim un atac pe partea dreaptă. Cineva centrează spre poartă, iar un altul trage din vole. Portarul argentinian plonjează și respinge, dar eu, zburînd spre poartă, izbutesc să ajung la timp și să intru din inerție, cu mîinile cu tot, în poartă.

Un muget cuprinde stadionul. Tovarășii mei mă îmbrățișează. Nu izbutesc să-mi adun gîndurile și rid prostește.

Mingea e din nou în joc. Abia acum mă simt stăpîn pe mine. În fața ochilor mei apar părinții, prietenii, Bauru. Cît de bucuroși trebuie să fie acum!

Mă avînt din nou înainte. Ard de nerăbdare să mai marchez un gol. Dar asta nu s-a întîmplat. În schimb argentinienii au reușit ce n-am reușit noi și au învins.

Al doilea meci s-a jucat la Sao Paulo. Înainte de a intra pe teren nu mai aveam acel sentiment de nesiguranță. Ceva îmi spunea că voi juca de la început. Așa s-a și întîmplat. Cînd echipa noastră s-a aliniat pe stadionul „Pacaembu", eu mă aflam la postul meu. Am jucat mai bine decît la Rio și am cîștigat cu 2—0. Eu am deschis scorul, iar Mazzola a marcat al doilea gol. „Cupa Roca" a rămas în Brazilia.

Acum nu mă mai simțeam copil. Nu mai eram „ucenic". În campionatul pe anul 1957 al statului Sao Paulo am jucat majoritatea meciurilor în echipa mea.

PE DRUMUL SPRE SUEDIA

După ce am îmbrăcat tricoul selecționatei am început să mă gîndesc la meciurile campionatului mondial. În timp ce se discuta problema plecării în Suedia, am retrăit clipele petrecute la Bauru cînd auzisem vocea crainicului. Teama se împletea cu speranța.

Cunosc cîteva din amănuntele dramei trăite de Brazilia pe stadionul Maracana, în anul 1950. Înfrîngerea noastră de către Uruguay în finală mi-a rămas ca un nod în gît. A fost o senzație pe care au avut-o toți brazilienii îndrăgostiți de fotbal. În vremea aceea eram încă copil, dar trăiam foarte intens toate aceste frămîntări. Îmi aminteam și de campionatul mondial din Elveția, unde ne-au învins ungurii, care aveau pe atunci o formidabilă „mașină" fotbalistică.

În echipă a început să se vorbească mult despre planurile lui Paulo Machado de Carvalho, elaborate împreună cu Vincente Feola și cu alți antrenori. Toți erau convinși că aceste planuri vor fi „cheia" menită să ne ducă la victorie și care să îndrepte greșelile care au dus Brazilia la înfrîngere în ultimele două campionate mondiale.

Primele antrenamente au fost atît individuale cît și colective. Antrenorii căutau cele mai bune variante pentru liniile de atac și apărare. Au fost încercați numeroși jucători, dar eu și prietenii mei ne dădeam seama că varianta cea mai bună n-a fost găsită.

Apoi am plecat la Araxa. Aici am fost supuși unui adevărat regim „profilactic": ne-am odihnit, ne-am antrenat, ne-am plimbat. Totul a fost chibzuit pînă în cele mai mici amănunte. A fost chemat pînă și stomatologul Mario Trigo care a smuls măsea după măsea. Unii dintre noi s-au gîndit chiar să evadeze din pricina dentiștului. Eu nu i-am dat de lucru deoarece dinții mei de creol erau tari.

Doctorul Hilton Hosling ne-a supus și el la multe „torturi". Ne-a examinat din cap pînă în picioare. Cel care avea nevoie de tratament era internat imediat. Repet, totul a fost prevăzut pînă în cele mai mici amănunte.

În sfîrșit, a venit ziua în care trebuia publicat lotul pentru Suedia. Nervozitatea jucătorilor a atins culmea. Nimeni nu era sigur că va fi ales. Toți inamicii prezenți în cantonament erau buni și oricare dintre noi putea să rămînă pe din afară.

Și iată că se știe cine pleacă în Suedia. Mi-a venit să zbur de bucurie, dar m-am abținut pentru că mulți din tovarășii mei rămîneau acasă...

(Urmare în pagina de Magazin din 31 martie)